

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 17297/16
Дана 15.11.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Немања Лукић, адвокат из Београда, ул. Нушићева бр. 7а, против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења број 0031-10412-337/2016 од 25.05.2016. године, у предмету новчане накнаде за незапосленост, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Националне службе за запошљавање Републике Србије, број 0031-10412-337/2016 од 25.05.2016. године и предмет **ВРАЋА** туженом, као надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Филијале за град Београд, број УП.I 0104-10411-16527-1/2015 од 10.03.2016. године. Наведеним решењем, тужиоцу је признато право на новчану накнаду у трајању од 12 месеци, почев од 01.10.2015. године, уколико раније не наступи неки од разлога за престанак права или обуставу исплате у складу са законом, с тим да се новчана накнада утврђује у месечном износу од 14.102,86 динара, а исплаћује умањена за износ доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 02.12.2016. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права, сматрајући да је решење нејасно, контрадикторно и правно нелогично, те да не садржи разлоге којима се поступајући орган руководио приликом доношења решења, нити садржи оцену навода жалбе. Позивајући се на одредбе члана 72. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, те одредбе члана 19б и 19в Закона о пензијском и инвалидском осигурању, истиче да су надлежни органи пропустили да утврде тачно трајање стажа осигурања тужиоца, које представља основ за одлучивање о дужини трајања исплате новчане накнаде тужиоцу, иако је тужилац уз поднету жалбу доставио доказе на основу којих је тужени орган могао да отклони неправилности и незаконитости учињене током првостепеног поступка. Указује да се као незапослено лице пријавио Националној служби за запошљавање дана 05.10.2015. године, с обзиром да му је радни однос, односно осигурање престало 30.09.2015. године, те да је у жалби навео да је у периодима, децидно наведеним у тужби, био у радном односу код различитих послодаваца, да ови периоди нису узети у обзир приликом обрачунавања стажа осигурања, те да је првостепеним решењем, утврђен стаж осигурања, у краћем трајању од оног које је уз жалбу остварио, а о којим чињеницама је доставио доказе уз жалбу. С тим у вези, наводи да је рођен ... године, да за 10 месеци остварује право на превремену старосну пензију у погледу услова старости, а да му је у погледу стажа осигурања до стицања права на превремену пензију, остало мање од 2 године стажа осигурања, у складу са чланом 19б Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Сматра да је у поступку утврђивања права на старосну и превремену старосну пензију надлежни орган погрешно утврдио да тужилац на дан 30.09.2015. године има навршених 32 године, 08 месеци и 15 дана стажа осигурања, неузимавши у обзир доказе које је, уз жалбу, приложио, па су одучне чињенице погрешно утврђене, што је довело и до погрешне примене материјалног права. Како се на основу доказа несумњиво може утврдити да тужилац има 38 година и 4 дана стажа осигурања, то сматра да спада у круг незапослених лица, којима припада новчана накнада, у трајању од 24 месеца, предвиђена чланом 72. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора колико исти буду износили.

Тужени орган је у одговору на тужбу, поред навода ближе истакнутих у истом, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да тужени орган, приликом доношења решења на утврђено чињенично стање, није правилно применио материјални пропис из члана 72. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр.36/09, 88/10 и 38/15). Имајући у виду да се, у конкретном случају, из радне књижице тужиоца рег. бр. ..., види да је тужилац био у радном односу код различитих послодаваца, у периодима од 26.09.1977. до 12.02.2003. године, од 13.02.2003. до 30.06.2003. године, од 01.07.2003. до 03.11.2014. године и од 04.11.2014. до 30.09.2015. године, а што произлази и из појединачног акта организације надлежне за пензијско и инвалидско осигурање – уверења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале за град Београд од 18.05.2016. године, не може се као правилан и на закону заснован начин прихватити закључак туженог органа из образложења тужбом оспореног решења да је првостепени орган, правилно тужиоцу утврдио право на новчану накнаду у трајању од 12 месеци, па с тим у вези правилно и применио поменућу одредбу наведеног Закона, јер тужилац, како то наводи тужени, има навршених 32 године, 08 месеци и 15 дана стажа осигурања, због чега нису испуњени услови, за признавање траженог права, у трајању од 24 месеца. Ово из разлога што из наведених доказа, са посебним нагласком на уверење РФ ПИО – Филијале за град Београд од 18.05.2016. године, јасно произлази да тужиоцу до испуњења првог услова за остваривање права на пензију, у складу а прописима о пензијском и инвалидском осигурању, недостаје мање од две године. Напред наведеном одредбом, поменућу закона, је у ставу 3. прописано да, изузетно новчана накнада припада незапосленом у трајању од 24 месеца, уколико незапосленом до испуњавања првог услова за остваривање права на пензију, у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, недостаје до две године, док је у ставу 4. истог члана закона, прописано да испуњеност услова за остваривање права на пензију, по основу стажа осигурања, незапослени доказује појединачним актом организације надлежне за пензијско и инвалидско осигурање. Имајући у виду да је тужилац наведену чињеницу (временски период до испуњености првог услова за остваривање права на пензију), доказао наведеним уверењем тј. појединачним актом из става 4. наведеног члана Закона, издатог од организације надлежне за пензијско и инвалидско осигурање (уверење од 18.05.2016. године, у којем је евидентиран М4 образац), погрешан је закључак туженог органа из образложења тужбом оспореног решења да тужиоцу, и поред тога, не припада предметно право, у трајању од 24 месеца, јер тим доказима, како тужени наводи, није обухваћен укупан стаж, који није урачунат. По оцени суда, за примену одредбе члана 72. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, којом је утврђен један од временских услова трајања права на новчану накнаду, у случају незапослености за остваривање новчане накнаде незапосленог, као једног од основног права незапосленог лица, којим му се привремено обезбеђују одређена материјална средства, под условима утврђеним прописима о запошљавању, у овом случају, у трајању од 24 месеца је довољно да се појединачним актом организације надлежне за пензијско и инвалидско осигурање, докаже да је на основу података, унетих у матичну евиденцију о осигураницима РФ ПИО, утврђено да је до испуњавања првог услова за остваривање права на пензију, у

складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, остало мање од две године, независно од чињенице, што према подацима о осигурању из наведеног појединачног акта, није обухваћен укупан стаж осигурања, који је незапослени остварио. Како је дужина исплате новчане накнаде, утврђена у зависности од дужине стажа осигурања, уколико је испуњен услов за стицање овог права, утврђен одредбом члана 66. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, и како је тужилац, према наведеном уверењу, као појединачном акту организације надлежне за пензијско и инвалидско осигурање, доказао да му је до испуњавања првог услова за остваривање права на пензију, остало мање од две године, то дужина исплатног периода новчане накнаде, у предметном случају, износи 24 месеца. Уосталом, сами подаци о стажу осигурања из наведеног уверења, упућују на то да су послодавци тужиоца уплатили доприносе за осигурање за више од 38 година осигурања, а што је унето у матичну евиденцију, то је јасно да се том чињеницом доказује да је тужиоцу до остваривања првог услова за остваривање права на пензију, остало мање од две године. Чињеница да напред наведено уверење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале за град Београд од 18.05.2016. године, потиче из периода након доношења првостепеног решења, не мења закључак суда о основаности тужбе у управном спору, будући да је тужени орган имао могућност да поново размотри целокупну документацију, као и доказе приложене уз тужбу, те у складу са одредбом члана 251. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), донесе одговарајуће, на закону засновано решење у овој управној ствари. Због наведеног Управни суд налази да су, разлози изнети у образложењу оспореног решења и стање у списима предмет, а међусобно контрадикторни, што оспорено решење чини незаконитим, имајући у виду податке о радном стажу наведене у радној књижици тужиоца рег. бр. 8028, као и податке о осигурању наведене у уверењу Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале за град Београд од 18.05.2016. године, које се налази у списима предмета првостепеног органа, достављеним суду уз одговор на тужбу, дана 10.02.2017. године, а из кога произлази да су подаци о стажу осигурања за наведене периоде унети у матичну евиденцију о осигуранцима Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, што представља одлучну чињеницу у погледу утврђивања укупног стажа осигурања, као предуслова за остваривање права на новчану накнаду тужиоцу, као незапосленом лицу, у трајању од 24 месеца, прописаним чланом 72. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила

управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да тужилац није определио трошкове у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, па је, применом одредбе члана 150. и 153. тог закона, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.11.2018. године, 20 У 17297/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР